

ZVON

MARCH - BŘEZEN

2023

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Sv. Josef
OLQM Forest Hills, NY

Začarovaný kruh násilí a odvety je skoro „přirozené prostředí“, ve kterém žijeme. Není snad na světě národ, skupina lidí, nebo nějaké náboženské etnikum, které by nezažilo určité bezpráví, útlak, nespravedlnost. A neexistuje jedinec, který nezažil něco podobného ve svém osobním životě. Jak se z toho začarovaného kruhu dostat? Myslím si, že by pomohly lepší zákony, že by pomohla výchova k zodpovědnosti, úctě k člověku, atd. atd. Velmi dobrou cestou je omluva za spáchané příkoří, které se odehrálo v dějinách, vůči národu, etniku, atd. Někdy se také mluví o kompenzaci za určité příkoří, které se dostalo určité etnické skupině. Mluví se o výhodách, které lidé toho, či onoho etnika požívají, aby se aspoň trochu zmírnila křivda, která se stala. Ale stejně, pokud studujeme historii, asi bychom nenašli stoprocentní náhradu za spáchané násilí a nespravedlnost.

Ani se to nedá spočítat a stanovit. Kdo vlastně tehdy začal, kdo byl první? Ano, prvními lidmi byl Adam a Eva, a ti to začali...

Kde budu hledat náhradu za příkoří, které židé zažili za egyptského faraóna? Kde budu volat za příkoří, které křesťané vytrpěli, když je pronásledovali židé po Ježíšově smrti? A co židé během celého středověku? Jak dojdou k spravedlnosti indiáni vykořisťování během bílé invaze do Ameriky? A co velké množství černých otroků? Kdo trpěl víc, české rodiny za německé okupace v Československu nebo rodiny, které neměly nic společné s německou okupací, jenom to, že byly německé národnosti a potom byly vyhnány do Německa? Tak jsem jen namátkou vyjmenoval některé známé příkoří z dějin lidstva.

Bůh nám dal do vínku velký dar rozumu. Dar přemýšlet, uspořádat věci znovu a lépe. Vytvořit lepší společnost, lepší soužití lidí. Dokonalejší zákony. Proto je třeba podporovat každé hnutí, které si dává za cíl zlepšit naši společnost a zastavit křivdy. Jenže je tu ten prokletý kruh násilí a pomsty, pamatování si křivd z minulosti.

Jediným a stoprocentním skončováním kruhu násilí a pomsty je Víra v Ježíše Krista a jeho následování. On na kříži zastavil zlo tím, že odpustil těm, kdo ho zabíjeli. „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“. (Lk 23, 34) Možná, že bychom mohli v době postní vedle různých odříkání a půstů, učinit předsevzetí, že se budeme snažit vyjít z kruhu pomsty a násilí a přejít do kruhu Ježíšovy lásky a odpuštění. Řeknu vám z vlastní zkušenosti, není to lehký úkol. Dokázal jsem to však mnohokrát a doufám, že dokážu, ale vím, že jedině s Boží pomocí, s Jeho milostí. Přeji vám z celého srdce, aby se to i vám podařilo.

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Sv. Peter, apoštol

papežové

papes

“Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi“ (Mt 16, 18-19).

Tieto Ježišove slová, ktoré Petrovi Pán povedal v prítomnosti ostatných apoštolov, predstavujú prvotný základ toho, že rímsky biskup – ako priamy nástupca apoštola Petra - je najvyššiu autoritu v rámci Cirkvi. Tento, až do roku 1054 nikým nespochybňovaný fakt keď došlo k schizme (rozkoľu) s východnou (byzantskou) cirkvou je aj jednou z hlavných otázok, ktoré nás rozdeľujú s nekatolíckymi kresťanmi (pravoslávny, protestantami atď.).

Príbeh muža, ktorý sa narodil ako Šimon (hebrejsky Simeon), syn Jánov, a zomrel ako Peter (z gréckeho pétros – skala), je plný dramatických protikladov. Svätý Peter vyrastal v dedine Betsaida, ktorá bola na severovýchodnej strane Galilejského mora (Mk 1, 16; Jn 1, 44). Jeho otec sa volal Ján (meno matky nepoznáme). A hoci mal viac súrodencov, poznáme z nich iba jeho brata Andreja. Keďže v Betsaide žili spolu Židia a Ľudia, ktorý neboli židovského pôvodu, je pravdepodobné, že Šimon nehovoril len po aramejsky, ale aj po grécky, rečou, ktorá bola najrozšírenejšou v Rímskej ríši v tom čase (až neskôr na západe prevládla latinčina ako svetový jazyk). Hoci nebol “učení” (Sk 4, 13), určite sa učil hebrejsky, aby rozumel Biblii v jej pôvodnom jazyku, čo bolo pre židovských chlapcov bežné.

Betsaida v aramejčine znamená rybárska dedina. V Markovi 1, 16 Šimon a Andrej spúšťajú do mora ťažké rybárske siete; je to dobrý spôsob, ako chytiť genezaretské sardinky, ktoré stále tvoria polovicu úlovkov z Galilejského mora. Zázračný rybolov veľkého množstva rýb v Jánovi 21 sa s najväčšou pravdepodobnosťou uskutočnil vlečnou sieťou – rybársku sieť spustili ako kolmú stenu zhruba 100 metrov od pobrežia a na breh ju vyťahovali dve skupiny mužov. Rybárčenie bola drsná práca, vyžadujúca si vytrvalosť po celú noc, zručnosť a fyzickú silu v narábaní so sieťami, na ovládanie päťmetrových lodí, rybár musel byť schopný udržať sa na vode aj za silných búrok, ktorými je Galilejské more povestné.

Jedného dňa sa Šimon a Andrej presťahovali do dediny Kafarnaum (Mk 1, 29), ktorá bola na západnom pobreží Galilejského mora. Žilo v nej asi šesťsto až tisícpäťsto ľudí. Spojili sa s inými rybármi, bratmi Jakubom

a Jánom (Lk 5, 10). Šimon si možno zobral ženu z Kafarnauma („tam, kde žila jeho svokra“: Mk 1, 30), alebo chcel byť bližšie k Magdale, centru rybolovu a obchodu so soľou.

Bol bežný pracovný deň, nejaký čas po Petrovom usadení sa v Kafarnaume keď Šimon a jeho traja priatelia rybári počuli osudnú Ježišovu výzvu a prijali ju: “Nasledujte ma” (Mk 1, 16–20). Písmo sa nezmieňuje o tom, ako Peter zosúladiť rodinný život a nečakané povolanie a aká bola reakcia jeho rodiny a priateľov. Je však isté, že Peter získal podporu svojej ženy a časom ho aj ona sprevádzala na jeho misijných cestách (1 Kor 9, 5).

Všetky štyri evanjeliá zdôrazňujú, že Peter bol najvýznamnejším učeníkom. Bol dôverným svedkom premenenia Pána, vzkriesenia Jairovej dcéry a Ježišových modlitieb v Getsemanskej záhrade. Petrov dom sa pravdepodobne stal Ježišovým zázemím pre činnosti, ktoré vykonával, keď prišiel domov (Mk 2, 1; Mt 4, 13). Šimonovo postavenie Ježiš potvrdil zmenou jeho mena a vyhlásením, že svoju Cirkev postaví na Petrovi-Skale (kéfa v aramejčine), dá mu kľúče od nebeského kráľovstva a moc zväzovať a rozväzovať (úvodný citát vyššie z Mt 16, 18–19). Ježiš poveril Petra posilňovaním ostatných učeníkov (Lk 22, 32) a vyzval ho, aby ho napodobňoval v službe lásky a v sebaobetovaní: “Pas moje ovce” (Jn 21, 15–17).

Sebavedomý, oduševnený, spoločenský a úprimný Peter mal vlastnosti rodeného vodcu. Hoci spočiatku sa podobal viac pieskovým dunám než skale. Aj keď bol dosť odvážny na to, aby sa pokúsil kráčať po rozbúrených vlnách a vyznávať večnú vernosť, v oboch prípadoch precenil svoje sily (Mt 14, 28–31; Mk 14, 29–30. 66–72). Potvrdil Ježišovu totožnosť ako Mesiáša; a hneď potom prejavil úplné nepochopenie jeho poslania a vyslúžil si ostré pokarhanie (Mk 8, 29. 32–33). Týchto pár príhod je typických pre Petrovu charakteristiku v Novom zákone. Biblia sa nepokúša zatajovať jeho chyby a nedostatky. Práve tie sú v ostrom protiklade a prezrádzajú nám vodcu, s ktorým sa môžeme porovnávať – človeka z mäsa a kostí, ktorý sa stal súcim pre vznešené povolanie, keď oľutoval svoje pyšné spoliehanie sa na seba a uznal, ako veľmi potrebuje Boha.

Petrova sebadôvera bola možno najviac otrasená na Zelený štvrtok, keď zistil, že je naozaj schopný podlej zrady. Obkolesený zástupom podozrievavých ľudí trikrát zaprel, že vôbec pozná Ježiša. Pocity zlyhania v takomto rozhodujúcom momente mohol Petra hnať po tom istom samovražednom chodníku, po akom šiel Judáš. Namiesto toho sa odovzdal do Božej milosti a konal pokánie. Pán mu dal najavo, že mu odpustil toto zlyhanie keď sa mu ako prvému zjavil po svojom zmŕtvychvstaní (Lk 24, 34, 1 Kor 15, 5).

Skutky apoštolov ako aj rôzne listy Nového zákona zobrazujú Petra, ako horlivo plní povolanie vodcu mladej Cirkvi. Dozerá na výber iného

apoštola, na Turíce prednáša prvú, dôležitú misijnú reč, uzdravuje, modlí sa s novými kresťanmi za vyliatie Ducha Svätého. Ako hlava Cirkvi odsudzuje podvod a nečestnosť (Sk 5, 1–11; 8, 14–24). Za svoje neohrozené ohlasovanie je prenasledovaný a uväznený, ale aj zázračne oslobodený. Jeruzalemská cirkev v ňom mala oporu – obzvlášť s ním sa chcel Pavol stretnúť po svojom obrátení (Gal 1, 18; 2, 9).

Hoci za apoštola pohanov sa pokladá svätý Pavol, Peter bol cez zjavenie vedený prijať prvých nežidov (pohanov) do Cirkvi. Bol to závažný krok vedúci takmer k rozkolu v Cirkvi, ale on ho obhájil tak presvedčivo, že ho prijali a radikálne zmenil obraz Cirkvi. (Sk 10,1 – 11, 18). Vo svojom poslednom vystúpení v Skutkoch apoštolov, kde opäť obhajuje misijnú činnosť jeruzalemskej cirkvi, vydáva ďalšie rozhodnutie, týkajúce sa prijatia čerstvo obrátených nežidov a obriezky.

Podľa starovekej tradície Peter ako hlava cirkvi v Ríme strávil posledné roky aj navštevovaním nových cirkví v Korinte, Antiochii a v Malej Ázii. Potom okolo roku 64 počas vlády cisára Nera podstúpil poslednú skúšku keď po hroznom požiari mesta, Nero obvinil kresťanov z jeho založenia. Tentokrát Ježiša nezaprel, ale ochotne prijal mučeníctvo. Bol verejne umučený a ukrižovaný na východnom úpätí vatikánskeho pahorku. Tradícia hovorí, že sa necítil hodným toho, aby sa pripodobnil Ježišovi v jeho smrti, a preto požiadal, aby ho ukrižovali dolu hlavou.

Rímske zákony dovoľovali, aby bol pochovaný na pohrebisku blízko miesta jeho popravy; učeníci uložili jeho pozostatky do hrobu nachádzajúcom sa tesne vedľa cesty tiahnucej sa východným úpäťm vatikánskeho pahorku. Dnes v týchto miestach stojí bazilika sv. Petra v Ríme. Petrov hrob bol podľa tradície priamo v krypte pod bazilikou sv. Petra a hoci dlhší čas nebolo zrejmé kde presne, v 20. storočí bol znovu objavený a nedávne testovanie modernými metódami z roku 2009 potvrdilo, že obsahuje pozostatky muža z prvého storočia po Kristovi.

FORGIVENESS IS A CHOICE

**HOMILY FOR FEBRUARY 19, 2023,
7TH SUNDAY IN ORDINARY TIME**

Deacon Greg Kandra

What we have just heard may be one of the most recognizable passages in all the Gospels.

The great Jewish scripture scholar C.G. Montefiore has called it “the central and most famous section” of the Sermon on the Mount.

It is also one of the most fundamentally Christian – because it is a passage that calls on each of us to be like Christ. More than that, it calls on us to be “perfect, like the Father is perfect.” That is a tall order. Look at what it entails. Turning the other cheek. Giving away your cloak. Walking an extra mile. And the most radical and counter-cultural of all: Loving our enemies and praying for our persecutors. It sounds so nice and reassuring. But think about it.

Love your enemies. Pray for your persecutors.

Consider all the people who have hurt you. Those who have lied to you. Stabbed you in the back. The ones who gossiped about you or judged you unfairly. Consider the friend that you trusted, who betrayed you. The co-worker who broke a confidence. The person whose name you’d rather forget — the one who wounded you, or disrespected you, or took advantage of you. Look back on all the people in your life who have left bruises and scars, with a word or a look or a touch. Now, imagine trying to do what seems impossible. Love them. Love them and pray for them.

Pray for their good. Pray that grace will come into their lives. Pray that their eyes may be opened, and their hearts may be healed. Because the chances are, if someone has hurt you or persecuted you...it’s probably because someone once did the same to them.

It is a vicious cycle. As Shakespeare put it: “Sin will pluck on sin.” And that fundamental truth of our humanity – that the cycle just keeps going — may be one reason why Jesus, in this gospel passage, says: “Stop. Enough. Break the cycle. Let it go.”

Love your enemies and pray for your persecutors.

I have a hard time with it, I’ll tell you. When someone has hurt me deeply, I’ve spent a lot of nights lying in bed, staring at the ceiling, imagining wonderful ways of getting revenge. It feels good, doesn’t it? But that kind of thinking is ultimately self-destructive – and counter-Christian. And Jesus himself knows that.

He knows we can do better. He knows we can aim higher.

Be perfect, he says, just as your heavenly Father is perfect. In the final moments of his life, he showed us that perfection. He taught us what he meant. Surrounded by his enemies and his persecutors, he hung on the cross, stripped, bleeding, gasping, as they gambled for his clothes and waited for him to die. And in that moment, Jesus pleaded, and prayed: “Father, forgive them. They know not what they do.” Here is Christian perfection – our model for life, captured at the moment of death. Here is love beyond measure: a prayer for a broken and unknowing world. At one time or another, each of us has been suspended on our own cross, feeling helpless, or hopeless, facing cruelty or injustice. Maybe some of us are there now, angry at what life has done to us.

How do we pray for, and love, those we hold responsible?

As Jesus reminds us: it’s not hard to love those who love us – or to pray for those who matter to us. Yet: we need to love those who hate us, and to pray for those who attack us.

How do we begin?

Writer Emmett Fox, in his book “Sermon on the Mount,” explains it in a way I think we all can understand. And it starts with something so simple, but so hard: forgiveness. He says: by not forgiving we “are tied to the thing [we] hate. The person perhaps in the whole world whom you most dislike is the very one to whom you are attaching yourself by a hook that is stronger than steel. Is this what you wish?”

I think we all know the answer. We need to detach ourselves from that hook. Then, and only then, can we begin to heal, to pray for those who have hurt us so deeply and, by God’s grace, love.

It starts with forgiveness.

I can’t talk about forgiveness without thinking of what happened 17 years ago in the small town of Nickel Mines, Pennsylvania. I’m sure you know the story. A man by the name of Charles Roberts walked into a one-room schoolhouse and shot 10 young girls before turning the gun on himself. Nickel Mines is Amish country, devoutly Christian. The Amish responded not with vengeance or anger or rage, but with compassion. They responded with love. Hours after it happened, a member of the community, wearing his black coat and hat, went to the home of the killer’s parents, to pray with them, grieve with them, console them. He wanted them to know he didn’t blame them. They day after they buried their children, several Amish families attended Charles Roberts’ funeral. They hugged his widow. One of the Amish women, still grieving the death of her daughter, embraced the mother of the man who did it — one sorrowful mother holding another — and whispered, “We are so sorry for your loss.” Later, they raised money for the widow and her three young children. Charles Roberts’ mother, Terri Roberts, has written a book about forgiveness, and put it simply: Forgiveness, she says, is more than a feeling. It’s a choice. So is love. This Gospel makes that clear.

I think it's no coincidence that we are encountering this Gospel just days before we begin the season of Lent — when we will hear scripture calling us to rend our hearts and embark on a 40-day journey of prayer, fasting and alms-giving. Forty days that will call us to draw closer to Christ by trying to be more like him. Hearing this challenge to love our enemies and pray for our persecutors, I think, is a fitting prelude. It sets the stage for what will come. So today, make this pre-Lenten commitment. Let us pray for the grace to make this great choice: to love the unlovable, to forgive the unforgivable, and to remember in prayer those we'd rather forget. Only in beginning that journey toward love, only then can we dare to approach the perfection Christ spoke of — a perfection we can never fully attain, but to which we all must strive, day by day, prayer by prayer. Choose to be more than what you are, Christ said.

Strive to be perfect, like the Father.
Jesus showed us the way.

How could we not try to follow?

POPEL O POPELEČNÍ STŘEDĚ...

Naše srdce žízí po naplnění

Popel o Popeleční středě vrhá světlo na marnost, která se skrývá za naším ustaraným úsilím dojít naplnění srdce, mít odměnu a odplatu na tomto světě. Připomíná, že světskost je jako prach, který odvane lehký vítr.

Nejsme na světě proto, abychom se hnali za větrem. Naše srdce žízí po naplnění. Postní doba je pak časem, který nám Pán daroval, abychom se navrátili do života, vyléčili své nitro a ubírali se k Velikonocům, k tomu, co nepomijí, k naplněnému životu u Boha. Je to cesta uzdravování, která nezmění vše ze dne na den, avšak dennodenně do života vnese nového ducha, jiný styl.

*Právě k tomu slouží modlitba, konání dobrých skutků a půst:
pokud byly očištěny od pokrytectví vnějškovosti,
mohou se rozvinout v plné své síle a obnovit živý vztah
k Bohu, bližním i sobě samým.*

Díky modlitbě můžeme rozkvétat

Neokázalá modlitba (Mt 6,6) je tajemstvím, díky němuž rozkvétá vnější život. Je to vřelý, láskyplný a důvěryplný dialog, který utěšuje a otevírá srdce. Zejména v postní době se modleme s pohledem upřeným na kříž, dejme se prostoupit Boží něhou a vložme rány tohoto světa i své vlastní rány do Jeho ran. Nespěchejme a mlčky s Ním přebývejme. Bůh miluje diskrétní lásku.

Charita dodává srdci pokoj

Pokud je modlitba pravá, projevuje se i v milosrdné lásce. Postní charita, nás přivádí k podstatnému, tedy k niterné radosti z daru. Almužna, udílená mimo světla reflektorů, dodává srdci pokoj a naději. A umožňuje nám odhalit cenné tajemství: dávat rozradostňuje srdce více než přijímat.

Půst pomáhá udržet se ve formě

Půst není dieta. Osvobozuje nás od posedlosti tělesným blahobytem a pomáhá nám udržovat ve formě ne tělo, nýbrž ducha. Půst nás vede k tomu, abychom věcem přisoudili správnou hodnotu a připomíná nám, že život nelze podřídit pomíjivým scénářům tohoto světa. Půst se neomezuje pouze na jídlo – zejména v postní době se máme postit od toho, na čem jsme jakkoliv závislí.

Modlitba, dobré skutky ("almužna") a půst jsou hlavními cestami, které Bohu umožňují, aby zasahoval do našich životů a běhu světa.

*Zpracováno podle promluvy Papeže Františka
2. března 2022 - převzato z www.vira.cz*

ZEMŘELI

3. února 2023 zemřela moje drahá maminka Anna. Zemřela v den její svatby s mým otcem, který ji předešel do věčného království skoro před šesti léty. Mám takový dojem, že i když věřím, že se tatínek dostal do nebe, kde je plnost radosti a pokoje, přece jenom mu tam bylo bez maminky nějak smutno. A tak poprosil dobrého Boha, aby ji odvolal z tohoto světa v den jejich pozemské svatby. Chci moc poděkovat Bohu za moji maminku, která nás čtyři děti, mě a mé tři sestry dobře připravila na život a starala se nejen o nás, ale také o vnoučata. Maminka se dožila krásného věku - téměř 93 let. Milí přátelé, prosím vás o modlitbu za mou

maminku. Z celého srdce děkuji. Váš Fr. Antonín.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

3. února - Páteční dopoledne čtyřicáté apoštolské cesty papeže Františka vyplnilo setkání s Konžskou biskupskou konferencí v jejím sídle v Kinshase. Ihned poté se papež z mezinárodního letiště N'djili v Kinshase vydal na druhou etapu své cesty – do Jižního Súdánu. Zde se k němu po příletu do hlavního města Džuba připojili další dva účastníci této ekumenické pouti, arcibiskup z Canterbury a moderátor valného shromáždění Skotské církve.

7. února - V Praze pokračuje sdílení plodů synodální práce vykonané na místní úrovni. Ukrajinská církev, zasažená ruskou vojenskou invazí, nebyla schopna v diecézích prohloubit navrhovaná témata. Přesto v tragédii války objevila konkrétní tvář blízkosti a skutečné synodality. Vypráví o tom Mons. Aleksander Jazłowiecki, pomocný biskup kyjevsko-žitomírský. Svěřuje se, že se mezi dvěma stovkami delegátů téměř ocitl ve stavu dezorientace, jako by, jak říká, "uprostřed tolika skutečností, které hovoří o harmonii, v sobě neustále nosil smutek".

11. února - Nikaragujský soud odsoudil katolického biskupa Rolanda Álvareze k více než 26 letům trestu odnětí svobody. Soud rozhodl ve zrychleném řízení pouhý den poté, co tento duchovní a kritik prezidenta Daniela Ortegy odmítl deportaci do Spojených států spolu s dalšími propuštěnými politickými vězni.

11. února - Mělo to být tehdy před deseti lety v podstatě rutinní setkání papeže s kardinály spojené zejména s přípravou svatořečení obránců italského Otranta před Turky v 15. století. Benedikt XVI. ale svým spolupracovníkům a posléze celému světu připravil překvapení slovy, která přepsala papežské zvyklosti: „Poté, co jsem opakovaně zpytoval své svědomí před Bohem, došel jsem k jistotě, že mé síly kvůli pokročilému věku již nejsou vyhovující pro adekvátní výkon úřadu,“ zaznělo od Svatého otce 11. února 2013 spolu s oznámením o rezignaci ke konci měsíce. Pronesl to latinsky, tudíž někteří kardinálové a pak až na jednu reportérku ani novináři v první chvíli nerozuměli, o jak významný moment se jedná. Jsou to vlastně dva paradoxy v jednom: pontifik, o němž komentátoři hovoří jako o konzervativním strážci církevní tradice, mění až revolučně zvyklost, že papež setrvává v úřadu až do smrti. Zároveň toto přelomové rozhodnutí oznamuje dnes málo srozumitelným jazykem církevní minulosti. Zkrátka jen přívlastek „konzervativní“ u Benediktovy osobnosti nestačí, ačkoliv se bez něj také neobejdeme. *Filip Breindl převzato z katolického týdeníku*

19. února - Pomocný biskup Los Angeles, David G. O'Connell (69), který se narodil v Irsku, ale téměř čtyřicet let sloužil v arcidiecézi, byl zastřelen ve svém domě ve východní části města Los Angeles.

Mark You Calendar

Milí přátelé, srdečně vás všechny zvu na oslavu 40. výročí posvěcení naší kaple Panny Marie Hostýnské ve Washingtonu, D.C. V neděli 11. června 2023 v 11.00 bude slavná mše svatá celebrována biskupem Václavem Malým z Prahy. Po mši svaté následuje malé pohoštění a setkání s biskupem.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V BŘEZNU 2023

datum	úmysl	dárce
2.3.	Za zemřelé rodiče Františka a Libuši Širokých	Libuše Král
5.3.	Za krajanskou rodinu	
8.3.	Za prarodiče z obou stran	Libuše Král
9.3.	Za zemřelého Luisa Matulu	Helena Kočica
10.3.	Za zemřelého manžela Ing. Jiřího Kolasu	Věra Kolasa
12.3.	Za rodiče Bláhovy, jejich syna Františka a manželku	rodina Bláhova
14.3.	Za prarodiče Martina a Annu Králový	Sharka Waldhof
15.3.	Za zomrelých Alfonza Veselého, Máriu Čurilovu, Veroniku Gostičovu a Olgu Chalašovu	Irena Vesely
19.3.	Za zemřelého manžela Tonda Kočicu	Helena Kočica
26.3.	Za zemřelého manžela Petra Bunžu	Greta Bunža

BLAHOPŘEJEME

v březnu oslaví narozeniny: Elen Samek 1. března, Helena Kočica 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Věra Kolasa 11. března, František Fojtík 17. března, Anna Hnizda Moreno 24. března.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Imrich Koval, William Janek, Patricia Babor, Joseph L. Prikazsky, Greta Bunža, Libuše Král, Helena Kočica, Jaromir Cinciala, Fred Jurena.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Busta Ignáce Stuchlého ve Fryštáku

P. Ignác Stuchlý byl pro české salesiány klíčovou postavou, protože díky němu dnes působí v České republice. Letos 17. ledna jsme si připomněli 70 let od jeho úmrtí.

Pocházel ze Slezska, narodil se v roce 1869 v obci Boleslav, která po druhé světové válce připadla Polsku. Toužil stát se jezuitou, ale pak mu jeho duchovní vůdce poradil, aby vstoupil do řádu salesiánů. Studoval teologii v Olomouci a později i v Itálii nedaleko Turína, kolébky salesiánského řádu. Na kněze byl vysvěcený v roce 1901. Po příchodu k salesiánům působil nejprve v Lublani, tehdy příslušející Rakousku-Uhersku, poté v Perose v Itálii. Zde se v té době formovali i další čeští a moravští salesiáni, mimo jiné také Štěpán Trochta, pozdější litoměřický biskup (1947-1974). Právě díky P. Stuchlému byli salesiáni přivedeni do Československa, když v roce 1927 založil jejich první řádový dům ve Fryštáku u Zlína. V dalších letech se pak zasloužil o vznik i dalších salesiánských center v Praze, Brně, Ostravě či Pardubicích). V roce 1935 pak stanul v čele samostatné salesiánské provincie v Československu jako její inspektor. Po zaboru klášterů komunistickou státní mocí v dubnu 1950 ho zastihl upoutaného na lůžko, protože krátce předtím utrpěl mozkovou mrtvici. Poslední tři roky života strávil pod

dozorem v domově důchodců v nedalekém Lukově. Další záchvat mrtvice byl pro něj už fatální, zemřel na jeho následky právě před 70 lety, 17. ledna 1953. Bylo mu 83 let.

První kněz, který sloužil české bohoslužby v Astorii, P. Alois Vyoral, byl také salesián. P. Alois Vyoral stál při vzniku naší komunity v roce 1971 a věrně sloužil krajňům až do své smrti v roce 1998.

V současnosti běží beatifikační proces P. Ignáce Stuchlého, v roce 2020 ho papež František prohlásil ctihodným a vatikánská Kongregace pro blahorečení a svatořečení uznala jeho heroické ctnosti, což je právě nutný předstupeň beatifikace.